

[Henry Christensen.]

det er heller ikke i lønmodtagernes interesse at opretholde en sådan inflation, som vi har haft, tværtimod er den farlig for den fortsatte udvikling af dansk produktion og dens konkurrenceevne, som er af betydning både for den produktion, der skal afsættes ude i verden, og for den, der skal afsættes på hjemmemarkedet, hvor vi nu i kraft af de friere samhandelsbetingelser møder stigende konkurrence. Derfor er det farligt for beskæftigelsen i det lange løb, om man fortsætter med at forringe dansk produktions konkurrencevilkår, som vi har oplevet det igennem det sidste års tid.

Det andet, som inflationen er farlig for, er gift for, er opsparingen hos borgerne; den er det for den politik, der sigter imod en så stor vækst af den private opsparing som muligt. Det er muligt, at økonomiministeren har ønske om, at vi skal dreje opsparingen over på statsopsparing m. v.; det har vi ikke. Vi anser det også for en uretfærdighed af rang, at inflationen i den grad får lov til at ramme sparerne og selv-pensionisterne, dem, der har sparet, og dem, der har pensioneret sig selv. En inflation på 8 pct. på et år, ja, tænk, højtværede økonomiminister, og sammenhold det med renteniveauet i vore banker og sparekasser. Der er ikke noget at sige til, at det med en sådan inflation bliver svært at få opsparingen til at vokse nok.

Ministeren havde også forståelse for, at de, der måske havde interesse i inflation, er dem med de arbejdsfri indtægter, dem med spekulationsgevinsterne. Hvis man vil en politik, der ikke danner grobund for den slags, må man altså helt anderledes sætte ind med bekæmpelse af inflationen.

Hvis vi ikke gør det, må vi se i øjnene, at der ikke skal ret megen opbremsning i den internationale konjunktur til, før vi møder en stigende risiko for arbejdsløshed. Nu er ministeren så optimistisk, at han tør vurdere hele 1966. Min fornemmelse af den internationale økonomiske konjunkturudvikling er den, at vi måske har meget vanskeligere end normalt ved at se så forfærdelig langt ud i tiden; derfor er det en risikabel politik, hvis man ikke hurtigt og tidligere end hidtil bevidst sætter ind på at bremse det forkerte i udviklingen.

Økonomiministeren henviser til det, man

kalder den stramme finanspolitik. Ja, jeg vil dog egentlig sige, at for det meste af 1965s, vedkommende, indtil 1. oktober, var det vel stort set regeringens finanspolitik, der blev ført. Jeg ved godt, at forudsætningen var, at man skulle have haft merværdiafgiften indført fra 1. oktober 1965, og det fik man ikke, men indtil da var det jo regeringens finanspolitik, der blev ført, og til trods for dette oplevede vi den kraftige inflatoriske udvikling.

Videre vil jeg sige, at min opfattelse og vor opfattelse er den, at en stram finanspolitik kan være nødvendig for et samfund, når det har oplevet en inflatorisk udvikling, der bl. a. truer den danske betalingsbalance så stærkt, som tilfældet har været. For bl. a. at værne betalingsbalancen kan en begrænsning af den falske købekraft, der er blevet resultat af den inflatoriske udvikling, være nødvendig. Det har vi medvirket til. Jeg anser det for rigtigt, at vi medvirkede dertil, men jeg vil meget advare mod den opfattelse, at den medicin, der kan være nødvendig for at helbrede eller reparere på nogle af de skader, der er opstået af en forkert økonomisk politik, også er den, man skal bruge bare for at sikre, at patienten kan blive sund.

Man kan altså lappe på efterspørgselsvirkningen, på betalingsbalancevirkningen, men det, der bliver tilbage, er den varige hævnning af omkostningsniveauet, og derfor må opgaven være at sætte ind med en bekæmpelse af årsagerne til inflationens opståen. Og her har regeringen været for passiv.

Bevares, jeg er taknemlig for, at regeringen henviser til det udvalg, der er nedsat til undersøgelse eller klargøring af visse særlige danske inflationskilder. Jeg havde ærlig talt noget besvær med at få tilslutning til det sidste år, men jeg er da glad for, at ministeren nu erkender, at det var et godt og udmærket initiativ, som han nu vil knytte sin politiske stræben til. Det må da nærmest være en indrømmelse eller kompliment til os, og dem får vi jo ikke så mange af fra ministeren, så den tager jeg med glæde til efterretning.

Men jeg går dog ud fra, at regeringen såvel som vi andre har måttet gøre sig nogle overvejelser om den økonomiske politik, der skal føres. Det er klart, at jeg